

wot nas schtrafny s kofzje a bes-
bojnoszje.

5. Kaž lubny wotž nad dje-
cziimi so smili, tak Boh tym
swoju wječnu nadu stili, kiž
kpokuczi so dadja wodzicž jemu,
so djerja knjemu.

6. Won sbitnych hoji, khornym
strowosž sticzi, a snaje braschnosž
swojich czlowskich dječzi; won
wje, so budu ja, wot semje
wsaty, ji sašo daty.

7. My smy, kaž trawa, jako
kwjetki kczemy, dnž wjetry sa-
duja, da sahinemy, a sa nas
neb'dže wjazny mjesto žane tu
namakane.

8. Za naba teho knesa wječ-
nje traje na kždym, kiž ho lu-
buje a snaje. Moj Božo! wodž
tež me po twojej radži, so
pschindu knadži.

9. Wn jandželo džač Bohu
skwalbu dajče, a kjeho czeszi
krylusch saspjewajče! Kwal
jeho wulku smilnosž, moja du-
scha! Čješ žemu kłuscha! J.

Boža sczerpliwosž a
dothoczakanje.

642.

Getreuer Gott, wie viel Geduld.

Wof: Čaj, czlowče, Bože jehn.

Kač sczerplivy kn, Božo, ty a
nadny rješnym ludžom! My
wschjednje wele srješimny; ty
sjewisch smilnosž wschudžom.
Čšto je to czlowške žiwjenje?
Ach! skazene wot mlodoszje, kaž

wtwojim kłowi wuczisch. A
tola ty nas nekhostasch, nam
wschjednje wele nady dasch, a
kpokuczi nas nucžisch.

2. Se želniwosžu widžisch ty
slych do hubenstwa panyč: duž
pytasch tež psches dobroty jich
sašo kšebi czanyč. Kač dotho
wotstorczi ty žud, pred' hač kn
skasyl ton sly lud, kiž do lijeny
bjesche. Kač dotho twoj Čsyn
prošesche: „Čštož kmjerej
kłuzi, wopomncze!“ pred'
hač ty kšudej džjesche.

3. Kač husto wostajisch slych
dom bes schtrafny a bes schkody!
Ty neporubasch tež ton schtom,
kiž nepšchineše plody. Ty wwi-
nizny mu mjesto dasch, jon wob-
kopasch a wobliwasch a sa plo-
dami ladasch. Čjet wot ljeta jon
wostajisch a nowy čjaš mu po-
stajisch k tym plodam, kotrež
žadach.

4. D kažku smilnosž pokasasch
ty wschemu kłemu ludu! D
kažku sczerpliwosž ty masch stym,
kiž je sraty kšudu! Ach! twoje
dječzi kłabe kn. Dnž knjet a
čžert jim polaku te knčje teho
rjecha: da kablaju, so podkru-
nu, cže wopusčeja a wotendu
na pucžje rješny'ho kmjecha.

5. Ty na prawny pucž sawo-
lasch wschjed, kiž so wškoszach
bludja, jim možny kwobwrocze-
nju dasch, so pokłuschnišchi
budja. Žich nosyš swotžnej
wutrobu, kn swolny křechow
wodacžu, dnž pokutnje je hidja.
D! daj jim prawej wjerny mož,